

ΕΛΕΝΗ ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ

"Κι όμως..."

Είθευσίνα 2013

ΕΛΕΝΗ ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ

«Κι όμωσ...» Ποίηση

Ακόμη ένας «Πολίτης εις των Ιδεών την Πόλιν».*

Είναι η Ελένη Κατσαντώνη, που έρχεται με την πρώτη της αυτή ποιητική συλλογή, να μπει στην οικογένεια των ποιητών, να μας φανερώσει τις ευαίσθητες πτυχές του νου και της ψυχής της, τις συγκινήσεις και τις αγωνίες της. Αναζητάει τρόπους να εκφράσει τις σκέψεις της, να δώσει μεσ' από ποιητικές υφάνσεις την εικόνα του εαυτού της, των άλλων, αλληλά και του κόσμου.

«Στη στροφή της αιώνια» καθώς μας λέει, θέλει, ανάμεσα από τις στέλεις και τις ιδιοτέλειες της καθημερινότητας της ζωής, να ανασύρει, μέσω της ποίησης και να αναδείξει εκείνο το κομμάτι του ανθρωπισμού και της αγάπης που κρύβει κάθε άνθρωπος μέσα του, αλληλά το έχει ξεχάσει ή παραμελήσει, περιφερόμενος χωρίς γνώση και σκοπό, αποπροσανατολισμένος κι αμήχανος μεσ' από τις ποικίλες προσομοιώσεις του σε άψυχα υλικά και αντικείμενα, χάνοντας την δική του φωνή, εγκαταλείποντας τα δικά του όνειρα...

Μας λέει κάπου:

Άνθρωπος είμαι κι εγώ...

Εσύ αηλιά θέλησες να είσαι η καρέκλα...

Η Ελένη Κατσαντώνη θέλει να έχει «καθαρές κι ελεύθερες τις φλέβες», όταν μιλάει για τον έρωτα και την αγάπη, για να συναρμώσει φθόγγους, φωνήεντα, σύμφωνα, ρήματα, ουσιαστικά και νοήματα, έτσι απλά και καθαρά, με ρυθμικές αναπνοές που αποπνέουν αισθητική ομορφιά. Μιλάει για το μεγαλειώδες της εγγύτητας και της φιλότητας, αλληλά και για το κλέος πολέμιστών τε και μαχητών... Μέσα στην ποίησή της υποβόσκει σχεδόν πάντα μία θλίψη, είναι η αίσθηση του ανοητοκλήρωτου ονείρου, είναι η αγωνία του σκεπτόμενου ανθρώπου, είναι το νοσταλγικό, μοναχικό βλέμμα του ποιητή.

Στις πιο βαθιές της ώρες, στις μοναδικές εκείνες στιγμές που γίνονται ποίηση, λέει:

«Μόνο να ήξερες χρόνο, τα παιχνίδια της καρδιάς

Μόνο να ήξερες...»

Ευχόμαστε στην αγαπητή Ελένη, να προχωρήσει και ν' ανέβει πολλά σκαλοπάτια, καθώς είναι «πολύ υψηλή της ποιήσεως η σκάλη»*, εμπυκλώνοντάς την με τα λόγια του Κωνσταντίνου Καβάφη:

«Εδώ που έφτασες λίγο δεν είναι,

τόσο που έκαμες, μεγάλην δόξα

Κι αυτό ακόμα το σκαλί το πρώτο

Πολύ από τον κοινό τον κόσμο απέχει...»*

ΛΕΤΑ ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΑ

Απρίλιος 2013

*Από το ποίημα του Καβάφη, «Το πρώτο σκαλί»

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ

Όταν γεννιέται μια Γυναίκα
Ξεκινάει το Ένδοξο Μέλλον της
Μέσα από το πέπλο που έχουν ήδη φτιάξει
Οι άλλοι γι' αυτήν...

Όταν Ζει βλέπει το πέπλο της
Και απλά το σκίζει,
Για να ζήσει απλά και ένδοξα
Με τον τρόπο που Αυτή επιλέγει.

ΣΤΗ ΣΤΡΟΦΙΓΓΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

Στη στροφή του αιώνα
περιφερόμενος ανάμεσα σε σένα και τα κομμάτια μου,
περιτριγυρισμένος από άδειες καρτέκλες και σκιές,
Μιλώ γι' αυτό που ακόμα εσείς δεν μπορείτε να ακούσετε.
Οδηγούμενος στο λαβύρινθο ενός ξεχασμένου πολιτισμού,
προκαλώντας τον Ποσειδώνα με τα βήματα μου
αφήνοντας πίσω τις Ανθρώπινες σκιές να με ακολουθούν
σε βήματα μαρμάρινα πετρωμένα.

Μα να, μέσα από τα μάτια των Ανθρώπων πειραματισμών
ξεγυμνώνω το κορμί μου από την σάρκα μου
και αφήνω τις φλέβες μου ελεύθερες καθαρές,
απαλλαγμένος από τις επίγειες περιβολές.

Και 'συ κοιτάς την καρτέκλα μου...

Είναι η καρτέκλα σου. Η δική σου καρτέκλα.

Η καρτέκλα της υπόστασης σου.

Τι την κοιτάς;

Μήπως ξέχασες;

Άνθρωπος είμαι και ΕΓΩ!

ΕΣΥ ΑΠΛΑ ΘΕΛΗΣΕΣ ΝΑ ΕΙΣΑΙ Η ΚΑΡΤΕΚΛΑ...

ΜΟΙΡΑ

Σήμερα το φεγγάρι
φόρεσε τα γιορτινά του
Και η Γη μπήκε μπροστά για να το δει

Ποια μοίρα έριξε
βροχή στο πρόσωπο μου
στερεύοντας
της Ψυχής μου το νερό;

Θέλω να πλύνω τα μαλλιά μου
στις θάλασσες την αλμύρα
Να κεντήσω με κοχύλια
Τ' όνομα σου στο βυθό
για να γεμίσει η Ψυχή μου
απ' το νερό που σέρεψε

Το βράδυ ο ήλιος έκρυψε
το στέμμα του στο πιο ψηλό βουνό
και άφησε τα σύννεφα να σκεπάσουν
Τα όνειρα του μες τον Ουρανό μου

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ

Το Μυστικό αντικείμενο
του Πόθου
που ανοίγει και κλείνει
σαν την βεντάλια μιας Γκέισας

Που καταφέρνει να σ' αποπλανά
όπως η ματιά ενός Γερακιού
και σε ζηλιζεί μεθυστικά,
σα να μυρίζεις τα πέταλα ενός εξωτικού λουλουδιού

Είναι το Μυστικό Αντικείμενο
του πόθου μιας Νεαρής Γυναίκας
Στο βλέμμα ενός Άνδρα,
μέσα στο πρώτο άγγιγμα...
Το Πρώτο Φιλί

**ΟΤΑΝ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΡΑΦΤΕΙ ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ
ΚΑΝΕΝΑ ΨΕΜΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΗΝ ΣΒΗΣΕΙ**

ΔΥΟ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΒΡΟΧΗΣ

Δυο σταγόνες βροχής
αγγίζουν τα μαλλιά μου
και η νύχτα πέφτει
διάσπαρτα στη Γη
και 'συ Άγνωστε καλεσμένε
Τι με κοιτάς;
Τη στιγμή που φεύγεις
αφήνεις ομίχλη από πόνο και αναπνοές.

Δυο σταγόνες Βροχής
καθρεφτίστηκαν στα μαλλιά μου,
καθώς τα όνειρα ταξίδευαν
στο λαβύρινθο των Ψυχών μας
Και 'συ που έφυγες έμεινες πίσω
αφήνοντας το τρένο των στιγμών μας στο σταθμό
γιατί δεν ήθελες να δεις
το πέρασμα του.

Δυο σταγόνες βροχής
μίλησαν στα μαλλιά μου,
τη στιγμή που το φεγγάρι
κρύφτηκε ανάμεσα στα βουνά,
εκεί στον ορίζοντα των παραισθήσεων μας
Και 'συ ξένε έγινες γνωστός
μέσα από το θρόισμα των φύλλων
και των Άγραφων γραμμών
μιας γεμάτης ΖΩΗΣ.

ΣΤΟΝ ΑΠΟΗΧΟ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Ανοίγεις την σιδερένια πόρτα
και αναρωτιέσαι που βρήκες αυτό το κλειδί.

Δεν ακούς τίποτα...

ΑΚΡΑ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΣΙΩΠΗΣ

Περπατάς μερικά βήματα και μια
αναπάντεχη εκτυφλωτική λάμψη σε τυφλώνει.

Οι χτύποι της καρδιάς σου έχουν καλύψει το κορμί σου

όπως το υπόγειο ρεύμα στο βυθό της θάλασσας,

την ώρα που η Γη δημιουργεί αναταραχή

Μετά από λίγα λεπτά παίρνεις μια βαθιά αναπνοή και περπατάς.

Ακούς έναν διαπεραστικό ήχο

και μια δυνατή κραυγή.

Γυρνάς το κεφάλι.

Η πόρτα κλείνει και 'συ προχωράς μπροστά.

Προχωράς πιο γρήγορα και πιο γρήγορα...

Βλέπεις με τα μάτια της λάμψης, ακούς με τον ήχο της καρδιάς σου

και ανοίγεις την πόρτα.

ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΣΑ ΝΑ ΖΟΥΜΕ

ΣΕ ΒΟΥΒΗ ΤΑΙΝΙΑ

ΚΙ΄ ΟΜΩΣ ΥΠΑΡΧΕΙΣ

Κάθισες μες στο κορμί μου,
όπως οι σπόροι στη γη τη στιγμή
της αναγέννησης των ποιητών.
Σ' έλθουσα με Μύρο και Λιβάνι στο βωμό μου
και 'συ μου χάρισες Ζωή μες στη Ζωή μου.

Τίποτα δεν μοιάζει πια με το πριν
Εσύ εκεί να προσπαθείς να ζήσεις
και 'γω μες στη λαχτάρα μου για σένα,
σου ρίχνω βροχή από δάκρυα ερημιάς
μαζί με το μύρο που σε θούζω.

Όλα χαθήκανε στην Ανάγκη μας
να υπάρξουμε μαζί
για να σώσουμε η Μία την Άλλη
Μέσα από το σθλοκαύτωμα των Ζωών μας.

Ακόμα σ' αγγίζω και 'συ
Μ' ακούς ...
Αφήνοντας πια τους Άηθλους να μιλοούν
για τον ΧΑΜΟ ΜΑΣ...

ΜΙΛΑ ΜΟΥ ΣΙΩΠΗ ΜΟΥ

Μίλη μου Σιωπή μου
κρύψου μες στο λαβύρινθό σου,
δώσε στα χέρια μου πνοή,
μη χάνεσαι στα πέπλα της Σαλώμης...

Μίλη μου Σιωπή μου
Η φωνή σου μου λείπει ότι υπάρχεις...
Πάγωσε το χρόνο να μην σε ΔΩ
που κρύβεσαι...
ΜΙΛΑ ΜΟΥ....

Το κάθε βέλος μαχαιριά
μες στην Αημίρα του νερού.
Ο κάθε χτύπος Άγγιγμα
στο βιέμμα των ονείρων μας...

Μίλη μου Σιωπή μου
Μη Σωπαίνεις άηλο
τ' άρμα των πολεμιστών
βγήκε στη μάχη...

Μίλη μου σιωπή μου...
Αηλιώς σιώπησε ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ.

ΦΥΓΕ

Μη με κοιτάς στα μάτια άηλο
δεν αντέχω την όψη της μοναξιάς μου.
Θέλω να διώξω τα θηρία
που κατοικούν στο αίμα μου

Μα εσύ επιμένεις να με κοιτάς

ΦΥΓΕ

Στα βήματα του παραλληλισμού μου

δύο δρόμοι ανοίγουν

και μέσα σ' αυτούς δεν είσαι εσύ.

Θέλω να διώξω τα όνειρα

που μοιάζουν παντοτινά. Είναι ΟΝΕΙΡΑ ΑΚΟΥΣΕ ΜΕ

Άσε με να δω τον ουρανό.

Άσε με ν' αγγίξω τη θάλασσα.

Μην με κοιτάς άηλο στα μάτια με πονάς.

ΦΥΓΕ

Πριν έρθει το ηρώι, πληγωθείς και τρομάξω

Είναι νωρίς ακόμα, μόλις έχει σουρουπώσει

και εσύ πρέπει να φύγεις.

ΜΕ ΑΚΟΥΣ;

Πριν ακόμα τα πουλιά τραγουδήσουν και σπάσουν την σιωπή

και αυτή ακούσει τον ήχο της

και μάθει τον δικό μας

ΦΥΓΕ

Πριν ακόμα η πλάνη γίνει όνειρο

και καλύψει την πορφύρα των κορμιών μας

που έζησαν αυτές τις αιώνες στιγμές

ΦΥΓΕ Μ' ΑΚΟΥΣ;

Η Σιωπή πλησιάζει την αυγή

Το μηλε θα διώξει την πορφύρα

ΦΥΓΕ... ΦΥΓΕ...

Να το ΑΠΟΛΥΤΟ ΛΕΥΚΟ

ΕΝΑ ΣΟΥ ΑΓΓΙΓΜΑ

Πίσω από την πορεία της
προσημείωσης των Ανθρώπινων Γεγονότων.
Μέσα από τις σκιές και το Φως
πίσω από την τζαμαρία ενός δωματίου
κοιτώ τον Εαυτό μου

Διάσπαρτα άστρα είναι ανθισμένα
μ' άνθη λεμονιάς,
κρύβοντας πίσω τους το δάκρυ μιας μικρής δροσσοσταλίδας.
Περπατώ ξυπόλυτη πάνω στη Χρυσομαλλιά σου
άμμο της καρδιάς μου μαζεύοντας κοχύλια,
κρατώντας τον Τζόνναθαν στην αγκαλιά μου.

Περπατώ όλο και περισσότερο,
όλο και πιο γρήγορα προς το δρόμο του Φεγγαριού
αναζητώντας την ολότητα μου.
Μοιράζοντας Διαμάντια σαν μικρές πυρολαμπίδες
στο βαθύ σκοτάδι των αναμνήσεων μου
κρύβοντας τη Σελήνη στα χέρια μου
Κάνοντας την Δική Μου.

Ένα μικρό σου Άγγιγμα ήταν αρκετό
για να βρεθώ στη Γη.
Χαρίζοντας πάλι τη Σελήνη
στους Ανθρώπους που Αγαπώ

Δίνοντας σου ΦΩΣ...
Κοιτώντας σε βαθιά στα μάτια
Μέσα στο χαμομήλι

ΠΕΡΙ ΜΥΘΩΝ ΚΑΙ ΗΡΩΩΝ

Έρχομαι προς τα Σένα
Τι κι αν περίμενες τόσο καιρό.
Στις πλάτες μου κουβαλιάω Μνήμες Ηρώων
Επίγειες, Ουράνιες.
Ακόμα και τώρα που μου πήρες το κεφάλι
Το Κουφάρι μου, σου μιλά μέσα από το Φως του Πολιτισμού του...
Οι Μάχες που είδα ήταν πολλές και Άνισες
γεμάτες σκοτεινούς ουρανοούς, από θεούς που μεταμορφώθηκαν σε Τέρατα...
Από θνητούς που παλιέψανε σαν θηρία...
Ακόμα και Τώρα βλέπω τους πολεμιστές την ώρα της μάχης
καθώς οι Σειρήνες φωνάζουν στο Μυαλό τους...
Το μόνο πια που μου δίνει Ζωή
είναι η Πίστη για Ελευθερία...
Άραγε Εσύ ποιος πολεμιστής επέλεξες να είσαι την ώρα Αυτή;
Ποιόν Μαχητή κρύβεις βαθιά Μέσα Σου;
Αυτόν που κρύφτηκε στα σπιτάκια των βράχων
ή μήπως αυτόν που κάλυψε το Σώμα του κάτω από το Αίμα των Νεκρών Ηρώων;
Ήρθα σε Σένα γιατί η κτηνωδία της Εξουσίας στο Βωμό των Ηθικών Αρχών
με τράβηξε στο Τώρα...
Η Μάνα Γη... Η Μητέρα Όλων, έχει τις ρίζες της Ακόμα Ζωντανές.
Αρκεί Εσύ να τις Δεχτείς και να τις αφήσεις να μεγαλώσουν ν' απλωθούν...
Ένα πράγμα να θυμάσαι
Ο Πραγματικός Πολεμιστής Μάχεται.
Ο Δειλός Υποσκάπτει...

ΜΟΝΟ ΝΑ ΗΞΕΡΕΣ

Στο φευγαλέο ξέσπασμα μιας
αναπάντεχης στιγμής διαβάζεις τι κρύβει ο Άλλος
στις πιο απόκρυφες σκέψεις του
Δίχως να ξέρεις το Πώς και το Τι
ακούς τα πάντα σαν να είναι η πρώτη φορά.

Κρυμμένη πίσω από τη ορμή των κυμάτων
έχεις ξεχάσει την Αναπνοή σου
Την Αλήθεια που γνώριζε το Σύμπαν δεν την γνώριζες μικρή.
Άσε με να μην σε Δω...
Ένα φευγαλέο δάκρυ είναι το μονοπάτι της μοναξιάς μου.

Χέρια σα γρανάζια ενός τρένου.
Χέρια που μαζέψανε τη Γη για να δούνε τους καρπούς της.
Χέρια που ζητήσανε λύτρωση την ώρα της μάχης.
Χέρια που δοθήκανε στη Δίνη μια Αγάπης...
Χέρια που είπαν Μείνε την στιγμή που έφευγαν.

Και το θρόισμα των φύλλων
έγινε λίπασμα για να γεννηθεί το χαμόγελο τους...
Μόνο να ήξερες Χρόνε,
τα παιχνίδια της καρδιάς...
Μόνο να ήξερες...

ΑΟΡΑΤΑ ΔΕΣΜΑ

Το Δωμάτιο είναι πλημμυρισμένο
από την ευωδιά του ερωτά τους.
Κλειδώσανε τη Σιδερένια πόρτα
και αφήσανε το χρόνο πίσω για Μας.

Κάτσε κοντά μου,
μην αφήνεις στιγμή να Φύγει.
Το φεγγάρι φωτίζει τη κάμαρα μας
και η φλόγα από το τζάκι είναι
η εικόνα μπρος στα μάτια μας.....
Πιες κρασί μέσα από τα χείλη μου.
Έρωτας είναι η στιγμή που σε κοιτώ,
Αγάπη είναι η στιγμή που σε αγγίζω.

Ο Κήπος έμπαινε στη θάλασσα
την ώρα που οι μούσες χορεύανε γύρω της,
καθώς οι Άγγελοι βγαίνουν στη μάχη μα τα σπαθιά τους.

Ο Κήπος έγινε δάσος και η θάλασσα ωκεανός,
καθώς το φεγγάρι τον αγκάλιαζε
σα Φύλλακας Άγγελος Του.

Άγγιξε το αίμα μου να γίνουμε δίδυμες ψυχές.
Όταν πονάω να πονάς.
Όταν σε ζητώ να με ζητάς.
Όταν σε νιώθω να με νιώθεις.

Μην αφήνεις το χρόνο να γυρίσει ανάποδα
και να ξεχάσει η Καρδιά μας τις στιγμές που ζήσαμε.
Μόνο σκέψου.....

Δύο μέρες ήταν αρκετές
για να σου Πω το Σ' Αγαπώ
ανοίγοντας τις πόρτες του παραδείσου,
δίνοντας σου Φως και Ουρανό.

Δυο μέρες ήταν αρκετές για να μου πεις
ΣΤΑΣΟΥ ΔΕΝ ΠΡΟΛΑΒΑΙΝΩ.
Το τρένο το δικό μου φεύγει και 'συ το λησμονείς.....

Ένα κύμα έπεσε στις όχθες ενός ποταμού
ζητώντας απεγνωσμένα νερό.

**ΟΤΑΝ ΛΕΩ Σ' ΑΓΑΠΩ ΕΙΝΑΙ ΣΑ ΝΑ ΒΛΕΠΩ
Τ' ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ**

ΑΚΟΥΣΕ ΜΕ

Σ' Αναζητώ μέσα στο
απέραντο Γαλάζιο,
Τη στιγμή που ο ήλιος ξεπροβάλλει
στον ορίζοντα...

Μια σου λέξη ήταν αρκετή
για να γεμίσει Φως τον Ουρανό μου.
Σε κάθε βότσαλο
γράφω για σένα
και ξαναζώ την κάθε μας στιγμή.

Απόψε έχει πανσέληνο,
as άνοιγαν οι ουρανοί ν' ακούσουν την φωνή μου
και την Ηχώ της να φτάσει σε σένα

Άκουσε με...
Απόλυτη Σιγή
μέσα στο θρήνο
της αναπνοής μου.

Παραδίδομαι στο θάνατο της
καρδιάς μου
ζητώντας εσένα για να ζήσω ξανά

Η ΘΕΑ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Στο Δρόμο του φεγγαριού
καθρεφτίστηκε η πεντάμορφη θεά του νερού
μέσα στο πρόσωπο του Ολόγιου φεγγαριού.
Τα Μάτια είναι 'κει κολλημένα στο λαβύρινθο
του μυαλού και της σκέψης της.

Υπάρχεις, σε βλέπω.
Είσαι η μορφή μιας Ελεύθερης, Ζωντανής, Γυναίκας.
Στα χέρια σου Ύδωρ και Πυρ.
Κρύβεσαι να μην σε δούν.
Κάποιες στιγμές ξαστεριάς τους χαρίζεις χαμόγελα,
Ασημένια, Μεταξένια
μέσα από το μακρύ επιβλητικό φόρεμα σου.

Μα εσύ
μας αφήνεις να ταξιδεύουμε
μέσα στο νερό που κουβαλάς,
Μέσα σε καταρράκτες και ρυάκια,
μέσα σε λίμνες με νεράιδες και ξωτικά.

Και από την άλλη η φωτιά σου,
μας καίει και μας μαγνητίζει
τις πιο απρόσωπες ψυχές
δίνοντας τους θέρημα και ζωή

Είσαι η Γυναίκα που οδηγεί
ευλαβικά τα βήματά μας
και αιχμαλωτίζει τη σκέψη μας.
Είσαι η θεά του ολόγιου φεγγαριού.

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Το χάραμα υπάρχει χαραγμένο
στη μνήμη σου.

Μέσα απο τις εικόνες ενός παλιού βιβλίου
που καθώς το ξεδίπλωνες,
άκουγες τον ήχο της κιθάρας
που έπαιζε νοσταλγικά

Οι ακτίνες του ηλίου μέσα από την χαραμάδα
άρπαζαν το σκοτάδι,
όπως τ' αρπακτικά που σχίζουν τον Αιθέρα
βάζοντας του φωτιά στον ουρανό.

Τα Πλουλούδια στο βάζο άγρια
σαν τη νύχτα που διασχίσσατε μαζί.
Το κόκκινο των χειλιών σου
τυπωμένο σε κάθε σημείο
του κορμιού του,
μιλώντας και αφουγκράζοντας κάθε του εκατοστό.

Το Μπλε του ουρανού διάχυτο παντού
αγκάλιαζε την άσηρη ημίγυμνη ρόμπα σου,
ενώ με τα μάτια του διαπέρναγε τις καμπύλες σου
απαλά, τρυφερά σα να ήταν η πρώτη φορά.

Καθώς η μέρα
ερχότανε μπροστά τους,
μα η νύχτα υπήρξε βαθιά μέσα τους.

**Τι ώρα αρχίζουν τα χρώματα;
Τη στιγμή που ξεκινούν τα θαύματα**

Η **Ελένη Κατσαντώνη** γεννήθηκε το 1976. Το φάσμα των ενασχολήσεων της με την τέχνη εκτείνεται από τη ζωγραφική, την ενδυματολογία, τη σκηνογραφία και το θέατρο μέχρι την ποίηση και την παιδική λογοτεχνία. Έχει αποσπάσει το 1ο Βραβείο Ζωγραφικής 2010 από το Φιλολογικό Σύλλογο «Παρνασσός». Είναι ταμίας και Έφορος Δημοσίων Σχέσεων στην Πανελλήνια Εταιρεία Λόγου και Τέχνης. Συντόνισε, οργάνωσε και επιμελήθηκε την Έκθεση που εγκαινίασε το Παλιό Ασβεστοκάμινο του Δήμου Γαλατσίου το 2012. Έχει στο ενεργητικό της δύο ατομικές και πολλές ομαδικές εκθέσεις.

“Κι όμως...”

Ποιήματα και έργο εξωφύλλου της Ελένης Κατσαντώνη
σε γραφιστική επιμέλεια του Δημήτρη Φραγκουλάκη
εκτύπωση από το λιθογραφείο Γαστεράτος
100 αντίτυπα εκτός εμπορίου σε χαρτί «Chamois» 120 gr.
για λογαριασμό του Π.Α.Κ.Π.Α. Δήμου Ελευσίνας - Μαγούλας
στα πλαίσια της 5^{ης} Εικαστικής Έκθεσης Δημιουργών
με τίτλο «Όταν ξυρνά του σώματος η μνήμη...»
σε επιμέλεια της εικαστικού Νάντιας Βλαχοπούλου
που παρουσιάστηκε στο Πολιτιστικό Κέντρο Ελευσίνας
«Λεωνίδα Κανελλόπουλος»
Άνοιξη του 2013

**Ν.Π.Δ.Δ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ,
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ & ΠΡΟΣΧΟΛΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΗΜΟΥ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ**